

Sygn. akt III AUa 2273/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Maria Małek - Bujak (spr.)
Sędziowie	SSA Jolanta Ansion SSA Jolanta Pietrzak
Protokolant	Aneta Szafruga

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2013r. w Katowicach

sprawy z odwołania (...) Sp. z o.o. z siedzibą w M. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

przy udziale zainteresowanych: Ł. W., P. K., R. H., A. M., Z. R.

o podleganie ubezpieczeniu wypadkowemu i ustalenie podstawy wymiaru składek

na skutek apelacji odwołującej (...) Sp. z o.o. z siedzibą

w M.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Częstochowie

z dnia 13 sierpnia 2012r. sygn. akt IV U 1341/11

oddala apelację.

/-/ SSA J. Pietrzak /-/ SSA M. Małek-Bujak /-/ SSA J. Ansion

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 2273/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonymi decyzjami z dnia 20 czerwca 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. stwierdził, że ubezpieczeni Ł. W., P. K., R. H., A. M., Z. R. z tytułu wykonywania umowy zlecenia zawartej z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w M. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym i ubezpieczeniu wypadkowemu

w okresach wskazanych w decyzjach oraz ustalił prawidłową podstawę wymiaru składek na te ubezpieczenia. Organ rentowy ponadto zobowiązał pracodawcę do sporządzenia korygujących dokumentów zgłoszeniowych i rozliczeniowych za okres objęty decyzjami we wskazanym terminie.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że płatnik składek nie zgłosił do ubezpieczenia wypadkowego osób wykonujących pracę na podstawie umów zlecenia, pomimo iż do 31 grudnia 2009 roku osoby, które objęte były ubezpieczeniem emerytalnym

i rentowym oraz wykonywały pracę w siedzibie lub miejscu prowadzenia działalności przez zleceniodawcę, podlegały takiemu ubezpieczeniu. Zdaniem Zakładu, kierownicy zatrudnieni przez płatnika składek wykonywali pracę w siedzibie lub miejscu prowadzenia działalności przez zleceniodawcę, a zatem winni być również zgłoszeni do ubezpieczenia wypadkowego. Organ rentowy, w odniesieniu do treści art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, przywołał stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 maja 2008 roku do sprawy II UK 291/07, zgodnie z którym formalny wpis dotyczący miejsca prowadzenia działalności przez zleceniodawcę nie przesądza

o miejscu jej prowadzenia w rozumieniu przywołanego przepisu ustawy systemowej; istotne są również konkretne warunki wykonywania danego zlecenia. Organ rentowy podniósł,

iż w niniejszej sprawie stwierdzenie, czy zleceniobiorca działał na terenie siedziby lub miejsca prowadzenia działalności zleceniodawcy, powinno uwzględniać profesję zleceniodawcy i administracyjnie określony obszar jego działalności.

W odwołaniach wniesionych do Sądu płatnik składek wniósł o zmianę zaskarżonych decyzji w całości i ustalenie, że zleceniobiorcy nie podlegali zgłoszeniu do ubezpieczenia wypadkowego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonych decyzji i przekazanie sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Zaskarżonym decyzjom płatnik składek zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 12 ust. 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2009 roku, poprzez błędną jego wykładnię i uznanie, że praca ubezpieczonych, polegająca na świadczeniu usług kierowania pojazdami była wykonywana w siedzibie lub w miejscu prowadzenia przez płatnika składek działalności, a w konsekwencji, że ubezpieczeni powinni być zgłoszeni do ubezpieczenia wypadkowego;

- naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, a to art. 107 § 3 k.p.a., polegające na pominięciu wyjaśnienia w uzasadnieniu decyzji, dlaczego w okolicznościach przedmiotowej sprawy organ rentowy uznał,

iż ubezpieczeni wykonywali swoje usługi w siedzibie lub miejscu prowadzenia działalności przez zleceniodawcę, co stanowi sedno problemu podlegania lub niepodlegania obowiązkowi zgłoszenia do ubezpieczenia wypadkowego, czym w konsekwencji organ uniemożliwił skarżącemu zbadanie prawidłowości swojej argumentacji w tym zakresie oraz

- naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na wynik sprawy, a to art. 107 § 3 k.p.a., polegające na pominięciu wykazania dowodów, na których organ oparł się przy ustalaniu miejsca prowadzenia działalności przez skarżącego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych - Oddział w C. wniósł o oddalenie odwołań, wywodząc jak w uzasadnieniu zaskarżonych decyzji.

Sprawy niniejsze zostały połączone do wspólnego rozpoznania i orzekania.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2012 roku (sygn. akt IV U 1341/11) oddalił odwołania.

Sąd I instancji, na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego, ustalił następujący stan faktyczny.

(...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. prowadzi działalność gospodarczą zasadniczo w zakresie: transportu drogowego towarów pojazdami specjalizowanymi; transportu drogowego pojazdami uniwersalnymi; wynajmu samochodowców ciężarowych z kierowcą; działalności wspomagającej transport lądowy oraz działalności śródlądowych agencji transportowych.

Usługi te świadczone były na terytorium całego kraju i za granicą.

Sąd Okręgowy stwierdził, że z urzędu wiadomo, iż Ł. W., P. K., R. H., A. M. i Z. R. zawarli z(...) Sp. z o.o. z siedzibą w M. umowy zlecenia, których przedmiotem było wykonanie usługi kierowania pojazdem. W umowach każdorazowo określono czas, na jaki taka umowa ma być zawarta, a nadto zleceniodawca zobowiązany był do udzielenia zleceniobiorcy potrzebnych informacji o przebiegu wykonania zlecenia, w tym miejsca jego wykonania.

Przechodząc do rozważań prawnych, Sąd I instancji wskazał, iż zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy, w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2009 roku, obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Nie podlegają ubezpieczeniu wypadkowemu osoby, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4, jeżeli wykonują pracę poza siedzibą lub miejscem prowadzenia działalności zleceniodawcy. Jak zaś stanowi art. 20 ust. 1 ustawy, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe, z zastrzeżeniem ust. 2 i ust. 3.

W ocenie Sądu Okręgowego, spornym w niniejszej sprawie jest, czy kierowcy wykonujący pracę na rzecz(...) Sp. z o.o. z siedzibą w M.

na podstawie umów zlecenia podlegają ubezpieczeniu wypadkowemu.

Zainteresowani zawarli umowy zlecenia z w/w płatnikiem składek. Usługi kierowania samochodami ciężarowymi świadczyli w okresach wskazanych w zaskarżonych decyzjach, co jest okolicznością niesporną. Z tytułu wykonanych umów zleceniobiorcy zgłoszeni zostali do ubezpieczenia emerytalnego i rentowego.

W wyniku przeprowadzonej w okresie od 9 września 2009 roku do 12 października 2009 roku u płatnika składek kontroli w zakresie m.in. prawidłowości i rzetelności obliczania, potrącania i opłacania składek oraz innych składek i wpłat, do których zobowiązany jest Zakład oraz zgłaszania do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego ustalono,

iż płatnik składek m.in. nie dokonał naliczenia składek na ubezpieczenie wypadkowe od zleceniobiorców wykonujących usługę kierowania pojazdem w transporcie krajowym i międzynarodowym.

Zgodnie z powołanym już wyżej art. 12 ust. 3 ustawy systemowej, do dnia 31 grudnia 2009 roku z ubezpieczenia wypadkowego wyłączeni byli zleceniobiorcy wykonujący

pracę poza siedzibą lub miejscem prowadzenia działalności przez zleceniodawcę.

Obecnie ust. 3 art. 12 już nie obowiązuje i w związku z tym zleceniobiorcy podlegają ubezpieczeniu wypadkowemu bez żadnych wyjątków. Regulacja prawna obowiązująca

w spornym okresie wiązała się ze specyfiką umów zlecenia i innych umów o świadczenie usług, do których stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu (art. 734 k.c. i następne). Umowy te charakteryzują się tym, że przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności dla dającego zlecenie, a czynność ta, ze względu na swoją istotę, może być wykonana w różnych miejscach, nie wyłączając miejsca zamieszkania zleceniobiorcy. Cel regulacji zawartej w powyższym przepisie polegał zatem na tym, aby wyłączyć

z obowiązkowego ubezpieczenia wypadkowego jedynie tych zleceniobiorców, w stosunku do których zleceniodawca nie miał wpływu na warunki wykonywania przez nich pracy

i nie mógł im zapewnić bezpiecznych i higienicznych warunków jej wykonywania. Ustawodawca nie zdefiniował jednak pojęcia „siedziby” oraz „miejsca prowadzenia działalności”, co powodowało i powoduje problemy interpretacyjne. Sąd Okręgowy wskazał, iż terminu „siedziba” nie można utożsamiać z terminem „miejsca prowadzenia działalności”, gdyż w takiej sytuacji zbędne byłoby posługiwanie się przez ustawodawcę obydwojoma pojęciami w jednym przepisie. Nie budziło również wątpliwości Sądu, iż przez „siedzibę” należy rozumieć budynek lub lokal przedsiębiorstwa. Z kolei, przy analizie pojęcia „miejsca prowadzenia działalności”, zdaniem Sądu, sięgnąć należy do regulacji prawnych zawartych

w prawie pracy - jako gałęzi prawa, która wydaje się najbliższa regulacjom prawnym dotyczącym ubezpieczenia wypadkowego. Z tego względu zasadnym jest utożsamienie powyższego pojęcia z pojęciem „miejsca wyznaczonego” użytym w art. 304 § 1 k.p., zgodnie z którym pracodawca jest obowiązany zapewnić bezpieczne i higieniczne warunki pracy,

o których mowa w art. 207 § 2, osobom fizycznym wykonującym pracę na innej podstawie niż stosunek pracy w zakładzie pracy lub w miejscu wyznaczonym przez pracodawcę.

Sąd Okręgowy podkreślił, że prawidłowość powyższego stanowiska potwierdził

Sąd Najwyższy w orzeczeniach z dnia: 6 października 2009 roku II UK 40/09

(LEX nr 559953), 24 marca 2011 roku I UK 174/10 (LEX nr 896478) i I UK 185/10

(LEX 896480), 14 stycznia 2011 roku I UK 142/10 (LEX 794778) i I UK 147/10

(LEX 829089), 27 stycznia 2011 roku I UK 151/10 (LEX 786368), wskazując jednocześnie, iż zleceniobiorca wykonujący pracę w miejscach wynikających ściśle ze zleceń zleceniodawcy podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu z tytułu wypadków przy pracy, bowiem w rozumieniu ustawy systemowej, miejsca pracy wskazanego przez zleceniodawcę nie można wyłączyć z pojęcia „miejsca prowadzenia działalności zleceniodawcy”. Chodzi zatem o sytuacje, gdy to zleceniodawca wyznacza przestrzeń,

w jakiej ma być świadczona usługa stanowiąca przedmiot umowy zlecenia. Jednakże takiej kontroli i nadzoru realizacji usługi nie można rozumieć jako świadczenia pracy

w pracowniczym podporządkowaniu, co do miejsca, czasu i sposobu wykonywania pracy. Zleceniobiorca świadcząc usługę w wyznaczonym i zorganizowanym przez zleceniodawcę miejscu zachowuje swobodę w wyborze czasu i sposobu wykonywania zadań (por. powołany wyżej wyrok z dnia 24 marca 2011 roku I UK 174/10).

Sąd Okręgowy podkreślił, że z urzędu wiadomo mu, iż w niniejszej sprawie zleceniobiorcy nie mogli samodzielnie decydować o miejscu zleconej im usługi. Zleceniobiorcy nie mogli bez uprzedniej pisemnej zgody zleceniodawcy zmienić uzgodnionego sposobu wykonania zlecenia, w tym miejsca wykonania usługi. To bowiem zleceniodawca udzielał wszelkich potrzebnych informacji o przebiegu wykonania zlecenia. Innymi słowy, miejsce wykonania zlecenia było każdorazowo określane przez płatnika. Ponadto, należy stwierdzić, iż z samej istoty umowy zlecenia, której przedmiotem jest świadczenie usług kierowania samochodem w transporcie krajowym i zagranicznym wynika, że kierowca - zleceniobiorca nie może samodzielnie zmienić zlecenia przewiezienia towaru z określonego przez zleceniodawcę miejsca do miejsca odbioru towaru.

Nie bez znaczenia, zdaniem Sądu Okręgowego, jest również fakt, iż przedmiotem działalności gospodarczej Spółki są zasadniczo usługi transportowe na terenie Polski oraz

za granicą. Z charakterystyki powyższej działalności wynika, iż bez uprzedniego określenia miejsca wykonania usługi prowadzenie działalności nie byłoby możliwe. Tym samym, powierzenie przez Spółkę wykonania w jej imieniu i na jej rzecz określonych czynności

na zindywidualizowanym terenie i zgodnie z jej wskazówkami powoduje rozciągnięcie pojęcia miejsca wykonywania działalności zleceniodawcy również na miejsce, w którym usługi są faktycznie przez zleceniobiorcę wykonywane.

Zdaniem Sądu I instancji, argument podnoszony przez płatnika składek,

iż w przypadku zleceniobiorców nie miał wpływu ani na sposób wykonywania zlecenia,

ani możliwość zorganizowania im miejsca pracy w bezpieczny i higieniczny sposób, gdyż zlecenie polegało na ciągłym przemieszczaniu się i to po nieustalonych z góry trasach,

nie może zasługiwać na uwzględnienie. W przypadku takiego rodzaju pracy niemożliwym byłoby zatrudnianie również pracowników w oparciu o umowę o pracę z powodu niemożności zapewnienia im bezpiecznych i higienicznych warunków pracy. Wbrew twierdzeniom odwołującego, to na pracodawcy (w niniejszej sprawie zleceniodawcy) ciąży obowiązek powierzenia sprawnego samochodu i dostarczenia innych środków, które pozwolą na wykonanie usługi będącej przedmiotem zlecenia w sposób bezpieczny, w miejscu określonym przez zleceniodawcę w każdorazowym zleceniu. Oczywiście zleceniodawca

nie ma możliwości przygotowania tras, po których porusza się zleceniobiorca, a ryzyko wypadku przy wykonaniu usługi nie jest bowiem związane jedynie ze stanem technicznym drogi, po której przemieszcza się kierowca.

W świetle powyższych rozważań, Sąd Okręgowy stwierdził, iż zainteresowani - osoby zatrudnione na podstawie umów zlecenia na stanowiskach kierowców samochodów ciężarowych wykonywały usługi kierowania pojazdem w miejscu prowadzenia przez zleceniodawcę działalności, a co za tym idzie, winny być objęte ubezpieczeniem wypadkowym.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł płatnik.

Zaskarżając powyższy wyrok w całości, zarzucił mu obrazę przepisów prawa materialnego, a to: art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. z 2009r. Dz. U. Nr 205, poz. 1585 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2009 roku, poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że praca ubezpieczonych, polegająca na świadczeniu usługi kierowania pojazdami, była wykonywana w siedzibie skarżącego lub w miejscu prowadzenia przez skarżącego działalności, a w konsekwencji, że ubezpieczeni powinni być zgłoszeni do ubezpieczenia wypadkowego.

Wskazując na powyższe, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie o uwzględnieniu odwołań w całości oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za obydwie instancje według norm przepisanych, wraz z opłatą skarbową w kwocie 17,00 zł od złożonego w sprawie pełnomocnictwa lub o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i poprzedzających go decyzji organu rentowego i przekazanie sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wskazał, iż zgodnie z art. 12 ust. 3, ZUS w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2009 roku - nie podlegają ubezpieczeniu wypadkowemu osoby, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4, jeżeli wykonują pracę poza siedzibą lub miejscem prowadzenia działalności zleceniodawcy. Zdaniem apelującego, wbrew twierdzeniom Sądu I instancji,

nie sposób bowiem uznać, że wyznaczenie kierowcy (zleceniobiorcy) zadania, w postaci wykonania kursu w kraju, lub kursu zagranicznego pozostaje pod jakąkolwiek kontrolą organizacyjną zleceniodawcy (odwołującego). Zleceniodawca nie ma wpływu ani na sposób wykonania zlecenia przez zleceniobiorcę, ani możliwości zorganizowania mu miejsca pracy w bezpieczny i higieniczny sposób, gdyż zlecenie polega na ciągłym przemieszczaniu się i to po nieustalonych z góry trasach, nad którymi zleceniodawca nie ma jakiegokolwiek kontroli.

Apelujący podniósł, iż miejscem pracy kierowcy jest miejsce, w którym otrzymuje on przydział zadań i w którym jest kierowany do ich wykonania, a nie samochód, który w ramach swojej pracy (świadczenia usług w ramach umowy zlecenia) prowadzi. Samochód stanowi jedynie narzędzie pracy, a nie miejsce pracy, a zatem nie należy utożsamiać go z miejscem prowadzenia działalności przez zleceniodawcę. Odniósł się również do definicji słownikowej „miejsca”, zgodnie z którą przez miejsce należy rozumieć część jakiegось przestrzeni, na której ktoś przebywa, coś się znajduje lub odbywa; też pomieszczenia służące określonym celom. Nie jest zaś miejscem

urządzenie służące do przemieszczania się pomiędzy dwoma miejscami. Jako miejsca prowadzenia działalności przez zleceniodawcę

nie można traktować również np. tras, po których poruszał się zleceniobiorca, gdyż to również prowadziłyby do przerzucenia na zleceniodawcę ciężaru za okoliczności, na które zleceniodawca nie miał wpływu. Apelujący stwierdził

, iż wbrew twierdzeniom Sądu

I instancji, miejscem wykonywania działalności zleceniodawcy jest miejsce, w którym zapewnia on swym zleceniobiorcom zaplecze organizacyjne w postaci infrastruktury pozwalającej na bezpieczne i higieniczne wykonywanie zleconych przez zleceniodawcę zadań. Miejsce to nie może być jednak utożsamiane tylko i wyłącznie z narzędziem pracy

w postaci samochodu, lub też rozciągane na trasy, po których porusza się zleceniobiorca,

a to z uwagi na brak wpływu zleceniodawcy na zapewnienie bezpieczeństwa zleceniobiorcy przy wykonywaniu zadań.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny podziela i uznaje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd

I instancji, ponieważ znajdują one oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, które to dowody Sąd Okręgowy ocenił w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Ponadto, w ocenie Sądu Apelacyjnego, zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Sąd Apelacyjny po analizie zebranych dowodów, jak również czynności podjętych przez Sąd I instancji w aspekcie zarzutów sformułowanych w apelacji, doszedł do wniosku,

że zaskarżone orzeczenie Sądu I instancji jest prawidłowe. Zarzuty sformułowane przez odwołującego we wniesionej apelacji okazały się pozbawione podstaw i nie zasługiwały na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać na ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego, sprowadzające się do tezy iż „w świetle obowiązującego do dnia 31 grudnia 2009 roku art. 12 ust. 3 ustawy z 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, wyłączeniu z obowiązkowego ubezpieczenia wypadkowego podlegali tylko ci zleceniobiorcy, którzy wykonywali pracę poza siedzibą zleceniodawcy i jednocześnie poza - mającym swój substrat materialny - miejscem prowadzenia przez niego działalności, rozumianym jako wyznaczone im miejsce rzeczywistego realizowania zadań wchodzących w zakres przedmiotu tejsze działalności” (wyrok SN z dnia 28 stycznia 2011 roku, sygn. akt I UK 153/10).

Należy zgodzić się z Sądem I instancji, iż zatrudnienie cywilnoprawne w ramach umowy zlecenia cechuje mniej lub bardziej znaczna swoboda wykonawcy w doborze miejsca i czasu świadczenia usług, co odróżnia tę podstawę zatrudnienia od stosunku pracy.

Jeśli miejsce to determinuje podmiot zatrudniającego (zleceniodawca), to ma też on obowiązek zapewnienia bezpiecznych warunków pracy. Ten zaś obowiązek stanowi element profilaktyki antywypadkowej. Kierując się zatem pojęciem „miejsca wyznaczonego”, jakim posługuje się ustawodawca w art. 304 § 1 k.p. oraz art. 10 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 roku o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. u. Nr 89, poz. 589 ze zm.), Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 października 2008 roku (II UK 40/09) wskazał, iż miejscem wykonywania działalności przez zleceniodawcę, w rozumieniu art. 12 ust. 3 ustawy systemowej jest także wyznaczone zleceniobiorcy przez zleceniodawcę miejsce wykonywania pracy. Dodatkowym argumentem za przyjęciem takiej interpretacji, omawianego pojęcia

jest to, że komentowany przepis, chociaż dotyczył zleceniobiorców w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy, to stanowił o wykonywaniu pracy. Ustawodawca zaakcentował taki sposób realizacji umowy przez zleceniobiorcę, który zbliża tę realizację do świadczenia pracy

w oparciu o umowę o pracę. Trzeba zatem wskazać, że - zgodnie z normą art. 29 § 1

pkt 2 k.p. - umowa o pracę określa między innymi miejsce wykonywania pracy. Miejsce wykonywania pracy może być różnie oznaczone, przy czym, musi być powiązane z rodzajem pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia

2001 roku, I PKN 350/00, OSNP 2003 nr 2, poz. 36). Zatem, swoboda w ustalaniu miejsca świadczenia pracy zezwala na takie ukształtowanie miejsca świadczenia pracy, by obejmowało ono pewien obszar geograficzny, a nie stały punkt, czy stałe punkty. Dotyczy to zwłaszcza pracowników mobilnych, czyli takich, którzy na stałe zobowiązani są do przemieszczania się. Do kategorii tej zaliczani są kierowcy w transporcie, którzy będą wykonywać przewozy na obszarze oznaczonym w umowie jako „miejsce wykonywania pracy”. Należy przy tym pamiętać, że w świetle wykładni postanowień ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku, o czasie pracy kierowców (Dz. U. z 2004r., Nr 92, poz. 879 w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2010r.), zaprezentowanej w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2008 roku (II PZP 11/08), kierowcy zatrudnieni na podstawie umów o pracę mogli być traktowani jako pracownicy mobilni. Dodać wypada, że przepisy powołanej ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku - w znaczącej części - dotyczą (z uwagi na wspólną specyfikę wykonywanej pracy) zarówno kierowców zatrudnionych na podstawie umów o pracę, jak i na podstawie pozapracowniczych stosunków zatrudnienia, w tym umów zleceń.

Odnosząc się do zarzutu apelacji, należy podkreślić, że miejscem wykonywania działalności przez zleceniobiorcę, w rozumieniu art. 12 ust. 3 ustawy systemowej, była wyznaczona przez zleceniodawcę przestrzeń, w której miała być świadczona usługa stanowiąca przedmiot umowy zlecenia. W takim znaczeniu, „miejsce prowadzenia działalności” obejmowało pewien obszar geograficzny (podobnie jak „miejsce wykonywania pracy”) i odpowiadało przestrzeni, w której świadczona była usługa transportowa. Oczywistym jest przy tym, że zleceniobiorca - kierowca, świadcząc usługę w wyznaczonym i zorganizowanym (poprzez wskazanie miejsca odbioru i dostarczenia ładunku) przez zleceniodawcę miejscu (obszarze geograficznym), jednocześnie zachowuje swobodę w wyborze czasu i sposobu wykonywania zadań.

W związku z powyższym, Sąd Apelacyjny nie podzielił wyводу apelującego dotyczącego pojęcia miejsca prowadzenia działalności, istotnego dla ustalenia podlegania ubezpieczeniu wypadkowemu w świetle art. 12 ust. 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i orzekł o oddaleniu apelacji na mocy art. 385 k.p.c.

/-/ SSA J. Pietrzak /-/ SSA M. Małek-Bujak /-/ SSA J. Ansion

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR